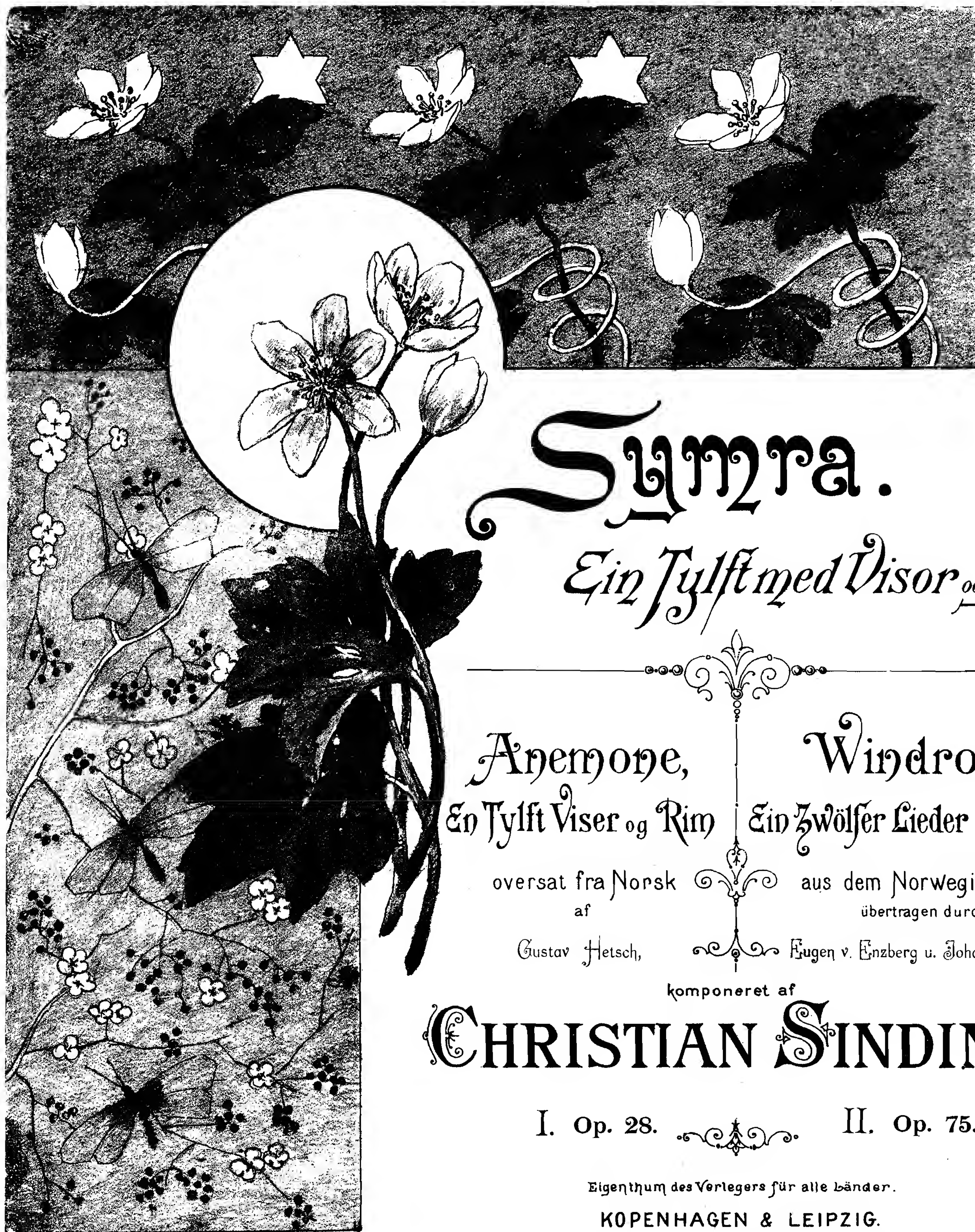

Sumra.

Ein Tylft med Visor og Rim.

Anemone,	Windrose,
En Tylft Viser og Rim	Ein Zwölfer Lieder und Reime
oversat fra Norsk af	aus dem Norwegischen übertragen durch
Gustav Hetsch,	Eugen v. Enzberg u. Johanna Plockross-Pohly.

komponeret af

CHRISTIAN SINDING.

I. Op. 28. II. Op. 75.

KOPENHAGEN & LEIPZIG.
Wilhelm Hansen, Musik-Verlag.

SYMRA.
Gamle Norig.

GAMLE NORGE. NORWEGEN.

Non troppo lento.

Christian Sinding, Op. 75. Nr. 1.

1. Gam - le No - rig, nördst i Gren-dom, er vort ei - get Æt - tar-land.
2. Leid er vel den lan - ge Vet - ter, en - daa grön vor Granskog stend,
1. Gam - le Nor - ge, længst mod Nor-den, er vort e - get Æt - te-Land.
2. Om end Vin - tren Ve - mod brin-ger, staar vor Gran - skov dog saa grøn,
1. Du Nor-we - gen, hoch im Nor-den, sa - gen - rei - ches Hei - mat-land!
2. Ist auch schlimm der lan - ge Win - ter, grünt doch stets der Tan - nen wald,

Der er Hav, som heilt aat En - dom lei - kar um den lan - ge Strand.
og naar Lauv i Li - dom spret - ter, fag - re Li - ter fær vaar Grend.
Der er Hav, hvis hu - le Tor - den ly-der langs den he - le Strand.
og naar Løv i Li - en sprin-ger, Landets Lød blir at - ter skøn.
Dort ist Meer, mit Don - ner - grol - len tobt es ge - gen Fels und Strand.
und wenn neu der Lenz er - schei - net, far - ben - reich das Land er - strahlt.

Der er Vi - kar og Votn og Öy - ar, tu - sund Fjor-dar og tu - sund Fjell,
Sto - re Da - gar og stut - ta Næt - ter ti - da lett um den ljo - se Jord;
Der er Sun - de, Sø - er og Skær, tu - sind Fjælde og tu - sind Øer,
Kla - re Da - ge og kor - te Næt - ter li - der let om den ly - se Jord;
Dort sind Buch-ten und Fel - sen und Klip - pen, tau - send Ber - ge und tau - send Seen,
Lan - ge Ta - ge und kla - re Näch - te schrei - ten leicht um die jun - ge Welt,

Snöy - dor, der sjel - dan Snjo - en töy - ar, Da - lar, der Fos - sen di - ger
Strand og Fjord og Fjell og Sæ - ter skin - ner av Sol fraa Sud og
Tin - der, hvor sjæl - dent Sne - en tør, — fal - den - de Fos - ser og bra - gende
Strand og Fjord og Fjæl - de - Jæt - ter skin - ner af Sol fra Syd og
Gi - pfel, wo der Schnee nie schmil - zet, Sturz - bach - to - sen und Berg - luft -
Strand und Fjord und Berg und Mot - ten strah - len, vom Son - nen - glanz er -

1. fell. 2. Nord. 3. Born av deim, som byg - de Lan - det,
Bræ'r. Nord. 3. Børn af dem, som byg - ged Lan - det,
weh'n. hellt. 3. Kin - der de - rer, die einst bau - ten

f

er paa Tuft om en - daa til; Gar - den stend i
er paa Eg - nen end - nu til; Gaar - den staar,
die - ses Land, sind jetzt noch hier, und der Hof steht

gam - le Stan-det, bygd og bött som Bon - den vil. Vant til Mö - da,
somden har stan-det, bygt til Bo, som Bon - den vil. Vant til Møj - e
noch wie da-mals, fest und wohn-lich, oh - ne Zier. Reich an Mü - hen,

meir en til Kjæ - la, lei - kar Ly - den paa Land og Sjo.
mer end til Hyg - ge fær - des Fol - ket paa Fjæld og Fjord.
nicht an Be - ha - gen, wirkt das Volk hier zu See und Land;

Giv han sit - je med Sömd og Sæ - la trutt paa Tuf-tom i Trygd og Ro!
Gid det le - ve med Lys og Lyk - ke frit i Fred paa sin Fæd - re - jord!
Mög' der Him - mel sie treu be - wah - ren, glück-lich und froh an der Vä - ter Strand!

Att og fram.

OP OG NED. HIN UND HER.

Christian Sinding, Op. 75. Nr. 2.

Allegretto.

a tempo

Dei tru, det skal gan-ga so fort alt. fram til no-kot stort. Men so
De tror, de paa staa-en-de Fod kan naa, hvadde hi-ger i-mod. Men saa-
Sie wol-len so schnell vor-an, dem gros-sen Ziel zu nah'n, a-ber

p

tidt no-kot stort er naatt, so kjem det stödt no-kot smaatt.
snart de har naa'et, hvad de vil, saa vil de end-nu lidt til.
wenn sie's er-reicht mit Glück, so müs-sen sie wie-der zu-rück.

Det er no den gam-le Gang, at all-ting veks og min-kar. Stor
Det er nu saa Li-vets Gang, at det, som gror, gaar un-der. Stor
Das ist nun des Le-bensGang, dass al-les wächst und schwindet; gross'

Fag - nad er sjel - dan lang; stor Sorg med Ti - di lin - kar. D'er my - ket, som
Lyk - ke er sjæl - den lang, Tid læ - ger Hjærtets Vun - der. Ak, me - get os
Glück ist sel - ten lang, gross' Leid die Zeit ver - win - det. Gar man - ches so

rit. *a tempo*

læst ve - ra traust og en - daa so sten - der det laust; og naar so ein
syn - tes saa fast, at al - drig det kun - de for - gaa; men, kom der et
fest schien zu stehn, als soll - te es nim - mer ver - gehn; doch kommt nur ein

Stöyt kje - mer paa, so brot - nar det av som Straa.
Vind - pust, det brast og faldt som et knæk - ket Straa.
Wind - stoss da - zu, so knickt es, und bricht wie Stroh.

Vaardagen.

VAARDAG. FRÜHLINGSTAG.

Christian Sinding, Op. 75. Nr. 3.

Allegro.

f

Upp av krak-ken! Su-mar-so-li skin i
Op, I Dren-ge! So-len skinner varmt paa
Auf in's Frei-e! Sommer-son-ne strah-let

f

grö-ne Bak-ken. Jor-di he-ve fen-get Hel-gar-plag-get paa
grøn-ne En-ge, Jor-den har nu faa-et Søndagsstadsen paa,
hell auf's Neu-e, Er-de leg-te an ihr grü-nes Fest-ge-wand,

p

Sko-gen stend i Lauv so ly-ste-leg at sjaa. Li-vet lett-nar,
Sko-ven staar saa grøn, og Him-len er saa blaa. Van-det fal-der,
leuchtend blau-er Him-mel la-chet ü-bers Land; leicht wird das Le-ben,

ritard.

f

a tempo

Vol-len tur-kar seg, og Ve-gen slett-nar.
let blir Vej-en, og Li-vet kal-der.
tro-cken wer-den die We-ge und e-ben.

f

Kvar ein ka-gar, all-tid no-kot nytt seg up - pe-da-gar.
Hvor man træder, al-tid ser man no-get nyt, som glæder.
Al - lenthal-ben sieht man neues Le-ben sich ent-fal-ten;

Ny-e Blo-mar spret-ta frem paa al - le Rom; let-te Fivreld' yp-pa seg fraa Blom til Blom;
Ny-e Blomsterspi - re frem ved Vej-ens Bred, Sommer-fug-le flagre rundt fra Bed til Bed;
duftend bun-te Blu - men spriessen rings empor, Schmetter-lin-ge gaukeln ü - ber'm Blu - men-flor;

p

ritard.

Fug - lar svi - va upp med Song og rundt um Ru - sti dri - va.
Lær - ker sti - ge højt med Sang og varsler Vaa-rens Ri - ge!
Vög - lein schwe-ben, ju-belnd grüssen sie das neu - e Le - ben.

a tempo

f

ff

fz

fz

Gamle Grendi.

DEN GAMLE GAARD. DER ALTE HOF.

Andante.

Christian Sinding, Op. 75. Nr. 4.

Tidt eg min - nest en ga - mall Gard med sto - re Tre og
Tidt jeg min - des en gam - mel Gaard i sto - re Træ - ers
Oft steht vor mir ein al - ter Hof in mächt'- ger Bäu - me

p dolce

Run - nar, Vol - lar, Bak - kar og Berg og Skard og
Skyg - ge, Fjæl - de, Bak - ker og En - ge staar med
Schat - ten; Ber - ge, Hü - gel ihm rings um - ziehn, und

Blom-ster paa grö - ne Grun - nar. Der eg had - de meg so
Blom-ster-nes bro - ge-de Smyk - ke. Der jeg hav - de det saa
blu - men-rei - che Mat - ten. Dort konnt' einst-mals ich so

p

godt eit Rom: Hus og Mark med baa - de Bær og Blom,
godt til-forn: Hus og Mark med baa - de Bær og Korn
glück - lich sein: Haus und Feld und Flur und Hain,

pp

alt eg nöyt - te som ein Ei - ge-dom med baa - de Lut og Lun - nar.
alt det var som mit i man - ge Aar, det var mit Liv, min Lyk - ke.
al - les nann - te ich zu ei - gen mein dort zwi - schen grü - nen Mat - ten.

p

Var det no - kon, som der leid vondt og
Var dér no - gen, som der led ondt og
Ging dort Ei - ner in Not und Schmerz und

p

vardt fy - re Tap og Spil - la, braadt det spur - dest um
bar sin Sorg saa stil - le, strax det spurg - tes i
trug sein Leid ver - bor - gen, gleich voll Teil - nahm' schlug

Byg - di rundt, og al - le tyk - te det var il - la.
Byg - den rundt, og al - le syn - tes, det var il - de.
je - des Herz, und wünscht', zu lin - dern sei - ne Sor - gen.

Of - ta min-nest eg mi gam - le Grend naar eg fra-mand u - ti
Tidt jeg tæn-ker paa min gam - le Gaard, nu jeg fremmed ud - i
Teu - rer Ort, ich oft Dich vor mir seh', wenn ich ein-sam in der

p

pp

Ver - di stend, heim - laus, fren - de - laus og li - tet kjend,
Ver - den staar, hjem - løs, fræn - de - løs,
Frem - de steh', heim - los, freun - de - los, im Her - zen Weh,
sf
p
og li - kar paa Lei - ken il - la.
og mi - ne Kaar de tyk - kes mig saa - re il - de.
so trau - rig mein Heut' und Mor - gen!
pp
pp
morendo
Ped.
*

Haustvisa.

HØSTVISE. HERBSTLIED.

Andante doloroso.

Christian Sinding, Op. 75. Nr. 5.

pp

Su-ma-ren kvervog snur seg burt; Dag et-ter Dag han ut or Sy-nom
Somme-ren vi-gerSkridt for Skridt, Dag ef-ter Dag man ser densKræf-ter
Sommer schleicht langsam sich von hier, Tag für Tag er wei - ter von uns

si - ger. Gra - set vil ver - da styrdt og turt. Ljo - set vil min - ka; Myr - kret
svin - de; Græs-set vil bli - ve tørt og stridt, Mør-ket vil vox - e, Høst er
glei - tet; al - les Gras wird welk und dürr, Licht ent - schwindet, Dun - kel sich

sti - ger. Da - gen er stutt, og Nat - ti lang; so er no Aar-sens
in - de. Da - gen er kort og Nat - ten lang, saa er nu Aa-rets
brei - tet. Kurz wird der Tag, die Nacht wird lang; so ist des Jah - res

gam - le Gang. Vet - te-ren kje-mer kald og streng; sæl er no
gam - le Gang. Vin - te-ren kommer kold og streng, lyk - ke-lig
al - ter Gang. Win - ter nun kommet hart und rauh; glücklich wohl

den, somkann i Hu - som hyg - gjast. Gle - da flyr fra Mark og Eng,
den, som kan i Hus sig hyg - ge! Fug - le - ne flyr fra Skov og Eng,
der, dem ein trau - tes Heim ge - wor - den; Freu - de entflieht aus Flur und Au,

Fug-lar-neburt or Byg-dom styg-gjast; men si - ne Reid i-fraa sid - ste Vaar
sø-ger i Syd den tab - te Lyk - ke; men de-res Re-der fra sid - ste Vaar
fort zie-hen auch der Vög-lein Hor - den; je - doch das Nest, das ihr ei - gen war,

vit - ja dei vist eit an - nat Aar.
fin - der de vist et an - det Aar.
fin - den sie wie - der näch - stes Jahr.

En - daa me vil - ja paa Lan - det sjaa, helst naar me faa en
Dog er vi gla - de for Vejr og Kaar, helst naar vi ser lidt
Den - noch ist herr - lich die frei - e Na - tur, gar wenn uns lacht ein

p cresc.

li - ten Glÿtt av So - li. Ein - gong me fag - re Da - gar faa,
Sol paa Fjæl-dets Si - der. En Gang vi fag - re Da - ge faar,
hol - der Strahl der Son - ne. Bald auch er - strahlt im Schnee die Flur,

f

helst naar det li - der fram um Jo - li. Og et - ter all den lan - ge Kvild
naar det først frem mod Ju - len li - der. Og ef - ter al den bar - ske Tid
kommt erst die Zeit der Weihnachts - Won - ne. Und nach des Win - ters Stür - men wild

p

kje - mer vel Vaa - ren, ljos og mild.
kom - mer vel Vaa - ren lys og blid!
kommt wohl der Früh - ling, licht und mild.

pp

Von og Minne.

HAAB OG MINDE. HOFFNUNG UND ERINNERUNG.

Christian Sinding, Op. 75. Nr. 6.

Andante.

Von og Min - ne fa - ra vi - da, kvar sin Veg dei svi - va um. At-tarst er den ljo - se Si - da; fremst er Ve - gen myrk og skum. Fram i Myrkret Vo - ni ven - der, u - viss um si ret - te

Haab og Min - de fa - re vi - de, hver sin Vej og hver sin Gang. Ba-gest er den ly - se Si - de, for - an Vej - en mørk og trang. Frem i Mør-ket Haa-bet i - ler, u - vist om den ret - te

Bei - de schweifen in die Wei - te: Hoff-nung und Er - in - ner-ung; rückwärts liegt die lich - te Sei - te, vor - an brü - tet Däm - me - rung; in dies Dü - ster schrei-tet Hoff - nung ta-stend sucht sie ih - ren

p cresc. fz p fz p

Leid. Att i Ljo-set Min-net sten - der, der er Ve-genkjend og
Sti, men i Ly-set Min-det smi - ler; der er Vej-enkendt og
Weg. Lächelnd blickt zu-rück Er-inn' - rung: dort ist licht und traut der

greid. Det, somminst av alt eg trud - de, saag — eg stun-dom gan-ga
fri. Det, sommindst af alt jeg troe - de, saa, — jeg stundom kun-de
Steg. Das, dem stets mein Sinn miss - trau - te, sah — ich oft ver-folgt von

p

fram; det som helst i Hu-gen bud - de, det gjekkhel-der av med
ske; det, som dybt i Hjær-tet boe - de, det blev kun til Spot og
Glück; das, wor-auf ge-trost ich bau - te, wies die Welt mit Spott zu-

p

Skam. Fe - gen saag eg ym - se mil - de Syn, som fa - gra
Spe. Glad jeg saa, saa man - ge mil - de Syn, som fa - gert
rück. Luft - ge-bil-de, zar - te, hol - de, trog oft Hoff - nung

fz

f

Vo - ner gav; men den Ting, som
Haab mig gav. Men hvad al - ler -
vor den Sinn; doch, was ich am

ritard.

p cresc.

helst eg vil - de, vardt der al - dri no - kot av. Men um Vo - ni stun-dom
helst jeg vil - de, blev der al-drig no-get af. Men om Haa-bet stun-dom
lieb - sten woll - te, das ward nim-mer mein Ge - winn. Doch wenn Hoffnung oft auch

pp p

svi - ker, trur eg en - daa, ho er god. Naar som Luk - ka fraa meg
svi - ger, tror jeg dog, det er min Ven. Thi naar Lyk - ken fra mig
trü - get, glaub' ich den - noch: sie ist gut; wenn der Quell des Glücks ver -

cresc. fz p

vi - ker, hel-der Vo-ni upp mit Mod. Lat dei min-dre Vo - ner
vi - ger, gi-ver Haa-bet Mod i - gen. Ladde min-dre Haab kun
sie - get, stählt mir Hoffnung neu den Mut. Lass' die klei-nen Wün - sche
p
fa - ra, lat deim fal - la u - tan Sut, naar dei stör - ste vil - ja
fa - re, lad dem gaa al Kö-dets Gang, naar de stør-ste blot vil
fah - ren, oh - ne Seuf-zer lass sie ziehn — nur die gros-sen musst Du
va - - ra tru - fast hei - le Ve - gen ut.
va - - re, tro - fast he - le Vej - en lang!
wah - - ren fest und treu in Herz und Sinn.
p pp

Ymse Vasarlag.

DE ONDE TUNGER. DIE BÖSEN ZUNGEN.

Christian Sinding, Op. 75. Nr. 7.

Non troppo Allegro.

Det gjelld aa fa - ra var - leg fram, d'er man-ge Faa - rar dul - de. Ein
Se, man maa ta' sig vel i Agt, for man er al - drig sik - ker. Vi
Auf Vor - sicht sei man stets be - dacht, es lau - ern rings Ge - fah - ren, man

p

kann so lett faa Last og Skam der minst ein ven - ta skul - de. Der
véd, for vor Fod er Sna - rer lagt, men ik - ke, hvor de lig - ger. Der
kommt gar leicht - lig in Ver - acht, weiss man sich nicht zu wah - ren. Es

cresc. rit. ten.

er so ym - se Va - sar - lag, som rek - na kvar Manns Ly - te og
er saa me - get Rak - ker - pak, som si - ger kun, hvad ondt er, og
giebt der bö - sen Zun - gen viel', die kei - nen Menschen scheu - en, die

a tempo

p

san - ka Drøs av al - le Slag i smaa og sto - re kny - te. Du
sam - ler al Slags Løgn og Snak i smaa og sto - re Bund - ter. Du
Bos - heit trei - bet frech ihr Spiel, will Je - den der Schan - de weih - en. Du

ritard. *ten.*

cresc. *fz*

kann faa ve - ra med, men daa du
kan nok faa i La - vet Plads i - mod at
kannst mit ih - nen Freund wohl sein, wenn ta - pfer

f

hjel - pa maa med Ta - ket; og verd du leid oggjeng i -
støt - te Sa - gen, men blir du vred og mel - der
Du hilfst schmä - len; doch stimmst Du nicht mit ih - nen

f

fraa, so fær du Skam paa Ba - ket. Um
Pas, saa faar du Skam paa Ba - gen. Blir
ein, sie Dich zum Op - fer wäh - len; giebst

rit.

p

li - tet vondt um deg er sagt, so kann vel meir seg la - ga; naar Dikt og Gis-ning
ba - re lidt ondt om dig sagt, saa skal du ik - ke pra - le, thi Digt og Gis-ning
nur einenklei-nen An-lass Du, dann re - gen sich die Wich-te, sie ra-tenundlü - gen

a tempo

til er lagt, so verd det snart ei Sa - ga. Du kun-de faa einMotgangs Trykk paa
sam-men-lagt kan gø-re stor Skan-da - le. Du faar maa-ske enSorg, der gir dig
fest da - zu, bis zur Skan-dal - ge - schich - te. Kann sein, Dir an der Gesund-heit frisst ihr

rit.

p

Hel - sa og paa Triv-nad, daa seg-ja dei: det kjem av Drykk og y - mis ga - len
Sot padKrop og Sjæ-len, saa si - ger de: det er af Svir, - det kom - mer af den
bos - haft, tü - ckischStre-ben, dann sa - gen sie: „Das Trin-ken ist's, und all' das tol - le

cresc.

Liv-nad. Ein Skalk, som sa - - - me Nav - net ber, kann
Pæ-len. Med sam - me Navn ——— som du dergaar en
Le-ben." Ein Schelm, der trägt ——— den Na - menDein, mag

p

Folk vel ha - va mer - kat; kann hen - da, daa du
Skælm og Hvermand sny - der; kan hæn - de, at du
Bö - ses 'mal ver - ü - ben, den Leu - ten fällt's ge -

Skul - - di fær fyr' alt, som han hev ver - kat.
Skyl - - den faar for alt, hvad han for - bry - der.
wiss dann ein, Dir's in die Schuh' zu schie - ben.

Ja, kor du snur, so stend du fast. Kven veit, kvat Folk vil

Ja, hvad dugør, saa kør' du fast. Hvor - for er Folk saa

Und was Du tust, Du machst's nicht recht, sie al - les sich ver -

f

drøy - ma? Hjaa al - - - - le Mann dei fin - na

slem - me? Hos al - - - - le ser de Brøst og

mes - sen, und Je - - - - den hal - ten sie für

a tempo

Last; seg sjölv dei ber - re glöy - ma.

Last, sig selv de ba - re glem - me.

schlecht __ sich selbst sie nur ver - ges - sen.

ff *fz* *diminuendo*

ritardando

Der er vist al - dri bet - re Raad en
Det bed - ste Raadmodgif - tig Snak og
Da - ge - gen giebt's nur ei - nen Rat: Lass

p

cresc.

gan - - ga bei - ne Ve - gen og blaa - - - - se aat all
al Slags Klaf - fer - væ - sen er: Blæs kun ad det
du - - cken Dich nicht un - ter! Auf al - - - - len ih - ren

fz

f

Spott og Haad og ve - ra li - ka fe - gen.
Rak - ker pak og gaa li - ge ef - ter Næ - sen.
Spott und Hass, da pfei - fe frisch und mun - ter!

Fals og Fusk.

FALSK OG PRAL. TRUG UND PRAHLEREI.

Christian Sinding, Op. 75. Nr. 8.

Con anima.

1. Med
1. Af
1. Viel

deciso

fz

Fals og Fusk er Ver-di full, og mangt eit Korn
Fram - gang er no my-ket rödt, alt nytt skal ve -
Fri - dom skröy-ter mang-ein Mann, og fag - re Ord
Falsk og Pral er Ver-den fuld, og mangt et Korn
Frem - skridt ta - les nu saa tidt: alt skal gaa frem
Fri - sind skry - der mangen Mand, og fag - re Ord
Lü - ge herscht und fal-scher Schein, jed' Körn - lein möch -
Fort - schritt spricht man landaus, land - ein, und al - les Neu -
Frei - sinn prah - let mancher Mann, viel' schö - ne Wort'

ff

læst ve - ra Gull; men naar ein ser det nær - - re, so
ra Framgang stödt; men naar ein ser det nær - - re, so
han ta - la kann, men naar det kje - mer nær - - re, so
gi's ud for Guld, men ser man ret paa Tin - - gen, og
med Kæmpeskridt, men ser man ret paa Tin - - gen, op -
han ta - le kan, men gaar man ham paa Klin - - gen, saa
te Gold gernsein, doch kommt man in die Nä - - he und
e soll Fortschritt sein; doch sieht man's aus der Nä - - he, so
er re - den kann, doch sieht man's aus der Nä - - he, dann

var det verdt eit min - dre Rop: ___ d'er
gjeng det y - mist att og fram: ___ det
vil han li - ten Fri - dom sjaa; ___ og
ta'r den for sig gan - ske nær, ___ saa
da - ger man i Grun - den blot, ___ at,
er hans Ta - le hul og tom, ___ og
sieht es ganz ge - nau sich an, ___ so
geht der Ein' vor - an mit Glück, ___ der
hat sein Wort nicht Fuss noch Halt, ___ kommt

p

ber - re Graa - stein alt i Hop, og stun - dom no - kot ver - re.
ei - ne fær ein bet - re Ham, det an - dre ver - der ver - re.
kan han Vald i Gren - dom faa, han verd ein stren - ge Her - re.
har den grum - me li - den Værd og tidt al - de - les in - gen.
er der Frem - skridt, er det smaat og tidt al - de - les in - gen.
der - som han til Mag - ten kom, saa tog han haardt paa Tin - gen.
ist gar oft nicht viel da - ran, wie man's auch wend' und dre - he.
An - dre kommt stets mehr zu - rück, wie er's auch wend' und dre - he.
er zu Herr - schaft und Ge - walt: den stren - gen Herrn man se - he!

fz

poco rit.

a tempo

2. Um
3. Av
4. Og mang - ein Gut læst ve - ra klok og skri - ver stort i Blad og
2. Om
3. Af
4. Og man - gen Fyr skal gaa for klog og skri - ver stort i Blad og
2. Von
3. Mit
4. Und manch ein Bursch tut gar so klug, schreibt in die Zei - tung, schreibt ein

fz a tempo

fz

Bok, og naar du ser det nær - re, so er det li - tet Gag - net
Bog, men ser man ret paa Tin - gen, saa er det ba - re tom - me
Buch; doch hü - te Dich vor Scha - den! An ihm ist oft - mals gar nicht

i, og skal du fa - ra et - ter di, so
Ord, og skal man ha' en Ret - te - snor, saa
viel, und wer auf ihn ver - trau - en will, der

fær du ful - la ver - re.
fin - der dèr man in - gen!
ist gar schlecht be - ra - ten.

Högferd.

HØJHEDSVANVID. STREBERTUM.

Christian Sinding, Op.75.Nr.9.

Poco moderato.

sa - me Hu-gen faa aa fa - ra som dei sto - re, og
sam-me tæn-ker paa: at te sig som de sto - re og
All' er - stre-ben heut: zu le - ben wie die Gros - sen, und

in - kje som dei smaa. Det er den stör-ste Gle - da, ein
ik - ke som de smaa. Det er den stör-ste Glæ - de, en
nicht wie klei - ne Leut'. Die gröss-te Freu-de, die ei - nem

li - ten Fyr kan faa, at han slepp upp i Hög - di, saa Folk maa ho-nom sjaa; og
lil - le Fyr kan ha', at han slipper højt paa Straa, saa man ser hamlangvejs fra. Og
Klei-nen kann gescheh'n, das ist in die Höh' zu kom-men, so dass die Leut' ihn sehn; und

kjem der so ein fra-mand og ro - ser ho-nom gjildt, so verd han so stolt, at han
kom - mer der en Fremmed og si'r hamsmukke Ting, saa blir han saa stolt, at han
kommt dann gar ein Frem-der und lobt und schmeichelt fein, ver - liert wohl vor Stolz den Ver -

reint löy - per villt. Den Si - da, som snur ut, er no den, som al - le
lø-ber rent i Ring. Det Yd - re, det er det, vi gaar ud fra i vor
stand er noch rein. Die Sei - te nach Aus - sen ein Je - der nun be -

sjaa, og det som er inn un - der, det ser no in - gen
Dom, men det, som lig - ger bag - ved, det ta - ler in - gen
tracht', doch, was ver - bor - gen d'run - ter, auf das hat Kei - ner

paa. Og sjaa me ut som Her - rar, so faa me Herre - Rom, so
om. Og ser vi ud som Her - rer, saa hæd - res vi en Tid, ind -
Acht. Und sehn wir aus wie Her - ren, er - weist man uns Herren-Ehr, so

læn - ge til det sy - ner, at Pun - - gen han er
til det nem - lig ryg - tes, vi ik - - ke har en
lan - ge man nicht merkt, dass viel - leicht der Beu - tel

tom.
Hvid.
leer.

tr

8

Uvitingskap.

DAARSKAB. TORHEIT.

Christian Sinding, Op. 75. Nr. 10.

Allegretto.

rit. più lento

sjölv ein fær alt u - tan Skort; men den, som mot Bak - ken skal krav - la, han
selv manhar faa - et alt godt, men den, der ad Bak - ken skal sti - ge, han
selbst es hat leicht und bequem; doch soll man berg - an vie - le Stu - fen, muss

f

ritard. **Tempo primo.**

fær ikk-je ren - na for fort. Ein Tug - tar det slett ikk-je li - der at Folk sök-ja
maa da ha Lov at gaa smaat! En Dyds-præ-di-kant ik-ke li - der, at Folk sö-ger
lang-sam, bedäch - tig man gehn. Ein Tu - gendheld oft nicht kann lei - den, dass man sich er -

ritard. *p colla parte* *cresc.*

Mo - ro og Lyst. Han glöy - mer dei fram - far - ne Ti - der, daa sjölv han til
Mor-skab og Tant; han glem - mer de hen - far - ne Ti - der, da selv han var
göt - zet und freut; er denkt nicht verschwun - de - ner Zei - ten, da selbst kei - ne

Mo - ro var tyrst. Kven veit, um han Skaa - la si set - te i -
gal ef - ter Fjant. Hvem ved, om han gik fra et Gil - de, för
Lust er ge - scheut. Wer weiss, ob er von sich ge - wie - sen den

fraa seg fyrr full - nögd han vardt? Naar Kat - ten hev' fen - get sin Met - te, so
naa - et var Bæ - ge - rets Bund! Naar Kat - ten har ædt, hvad den vil - de, saa
Kelch, eh' zur Neig' er ge - leert? Wenn Mäus - lein sich satt hat ge - ges - sen, kein

sna - kar han ikk - je so hardt. Og stödt vil U - vi - tin - gen vo - na, at
hol - der den vil - lig sin Mund. Og Daa - ren gaar rundt og for - tæl - ler, at
Körn - lein es wei - ter be - gehrt. Der Tor geht um - her und er - zäh - let, dass

in - gen fekk Vit u - tan han; og stödt vil han skjem - ma og tjo - na den
in - gen saa klog er som han; og sta - dig han skæn - der og skæl - der paa
er sei der klu - ge - ste Mann, und im - mer er schim - pfet und schmä - let auf

Ting, som han sjölv ikk - je kann. Alt ga - malt han
alt, som han selv ik - ke kan. „Alt gam - melt skal
al - les, was selbst er nicht kann. Das Al - te zur

ned vil - de gra - va, naar ber - re so vist han slapp til. Men
væk!“ si'er den Taa - be, „naar ba - re jeg kan kom - me til!“ Men
Sei - te zu schaf - fen, das scheint ihm das vor - nehm - ste Ziel — und

en - daa den Vo - ni me ha - va: han vinn ikk - je alt, som han
dog tör vi an - dre jo haa - be, han naa'r ik - ke alt, hvad han
uns bleibt nur üb - rig, zu hof - fen, dass Al - les nicht geh', wie er

vil.
vil.
will.

Um Talen.

OM TALEN. VOM REDEN.

Christian Sinding, Op. 75. Nr. 11.

Andante.

Um Ta - len höy - ra me Rö - dor man - ga, og et - ter
Om Ta - len man os jo mangt for - tæl - ler, og det da
Gar viel be - deu - tet die Art zu re - den, dar - an er -

f *fz*

Stor - lei - ken skal det gan - ga: er Fol - ket stort, so er
al - tid om Styr - ken gæl - der. Er Fol - ket stort, saa er
ken - nen möcht' man Je - den: Ist Ei - ner stark, ist die

mf *mf*

Ta - len trygg; er Fol - ket smaatt, so er Ta - len stygg. Og
Ta - len kry; Er Fol - ket lil - le, saa er Ta - len bly. Og
Re - de frei, ist Ei - ner schwach, ist die Re - de scheu. Und

p

ym - se Folk er so alt - for ræd - de, at dei er
vis - se Folk gaar i Frygt og tæn - ker, at de er
Man - chen dünkt es das Schlimm - ste bald, dass man ihn ver -

hav - de til Spott og Hæd - de. Dei skul - de ta - ka det
Gen-stand for Spot og Ræn - ker. De skul - de hel - ler ta
spot - te, zum Be - sten hal - te; er tät' wohl klü - ger, er

p

hel - der lett; det kjem vel upp, kven, som had - de
Sa - gen let; det skal nok ses,' hvem der hav - de
nähm' es leicht; wer Recht hat, das doch zum Schluss sich

ad lib.

fz fz

Tempo primo.

Rett. Her spyrst no minst um kvat man - ge li - ka; mot
Ret. Det nyt - ter ik - ke at tæk - kes al - le; for
zeigt. Es hilft nicht viel, sich Gunst er - schleichen, dem

f *ff* *fz*

Rett og San-ning maa all - ting vi - ka. Det gjel - der li - tet um
Ret og Sand-hed maa al - ting fal - de. Det gæl - der li - det om
Recht, der Wahr-heit muss Al - les wei - chen. Ob schwer, ob leicht, das ist

mf *mf*

tungt og lett; det gjel - der bei - nast um rangt og rett.
tungt og let; det gæl - der ba - re om vrangt og ret.
ei - ner - lei, es gilt, ob falsch, ob recht es sei.

fz

Der er ein Ting.

DER ER EN TING.– ES GIEBT EIN DING.

Christian Sinding, Op. 75. Nr. 12.

Andante.

p

Det er ein Ting, som oss tidt maa un - dra, at
Der er en Ting, som jeg ik - ke fat - ter; at
Es giebt ein Ding, das ich nicht kann fas - sen: Wa -

f

stort og smaatt skal seg al - tid sun - dra, at alt det sto - re skal
stort og smaat man saa u - ligt skat - ter, at alt det sto - re man
rum das Gros - se nur gel - ten las - sen? Wa - rum dem Gros - sen all'

Vyrd - nad faa, so in - gi Æ - ra naar til det smaa.
skønner paa, men in - gen Æ - re naar til det smaa.
Eh - re weih'n? Wa - rum nicht schät - zen gross, und auch klein?

Det var vel lett, naar ein slapp at gra - va, naar u - tan Stræv ein fekk
Det var jo let, om *manslap at døj - e og naa' - de Maa - let for -*
Das wär' wohl leicht für gar man - chen Laf - fen: das Ziel er - rei - chen,und

p

Æ - ra ha - va, naar den fekk Pri - sen, som krav - de mest og
u - den Møj - e, om den fik Pri - sen, som kræ - ver mest og
doch nichts schaf - fen, den Preis em - pfah'n, weil man for - dert ihn und

ber - re kal - lad' seg al - tid best. Det trur no
ba - re si - ger, at han er bedst. Dog hyl - der
als den Be - sten sich stel - let hin! Doch gilt für

fz p

man - ge den gam - le Læ - ra, at tyng - ste Ver - ket er
man - ge den gam - le Læ - re, at tun - gest Slid gi'r den
Vie - le die al - te Leh - re, dass schwer - ste Ar - beit giebt

stör - ste Æ - ra. Det trur no man - ge, det Folk er best, som
stør - ste Æ - re; dog tror nu man - ge, det Folk er bedst, som
höch - ste Eh - re, und Vie - le Dem . ge - ben höch - sten Preis, der

f

kræ - ver minst og som stræ - ver mest. ___
kræ - ver mindst, og som stræ - ver mest. ___
we - nig for - dert, doch strebt mit Fleiss. ___

13815

Wilhelm Hansens Nodestik-og Tryk, Kjöbenhavn.

CHRISTIAN SINDING.

Orchester.

Op 42. **Rondo infinito.**
Partitur und Stimmen.

Violine mit Orchester.

Op. 45. **Konzert** in A-Dur.
Partitur und Stimmen
Ausgabe für Violine mit Klavier.

Op. 46. **Legende** in B-Dur.
Partitur und Stimmen.
Principalst. mit 2ᵗᵉᵐ Klavier.

Klavier mit Orchester.

Op. 6. **Konzert** in Des-Dur.
Partitur und Stimmen.
Principalst. mit 2ᵗᵉᵐ Klavier.

Kammermusik.

Op. 5. **Quintett** in E-moll für Klavier, 2 Violinen, Bratsche und Violoncell.
Op. 9. **Romanze** in E-moll für Violine und Klavier.
Op 12. **Sonate** in C-Dur für Violine und Klavier.
Op. 14. **Suite** in F-Dur für Violine und Klavier.
Op. 23. **Trio** in D-Dur für Klavier, Violine und Violoncell.
Op. 43. **Quatre morceaux** pour violon et piano.
No. 1. Prélude.
- 2. Ballade.
- 3. Berceuse.
- 4. Fête

Op. 51. **Suite** in G-Dur für Violine u. Klavier.

2 Klaviere zu 4 Händen.

Op. 2. **Variationen** in Es-moll.
Op 41. **Zwei Duette.**
No. 1. Andante.
- 2. Deciso ma non troppo Allegro.

Klavier zu 4 Händen.

Op. 5. **Quintett** in E-moll übertragen von *Otto Singer.*

Klavier solo.

Op. 3 **Suite.**
Préambule. Courante. Sarabande. Gavotte. Presto.
Op. 7. **Studien.**
Op. 44. **Fünfzehn Capricen.**
Heft 1. 2. 3. 4. 5.
Op. 48. **Burlesques.**
Heft 1. No. 1. Burlesque.
- 2. Plaisanterie.
- 3. Bagatelle.

Heft 2. No. 4. Coquetterie.
- 5. Étude melodique.
- 6. Arlequinade.

Op. 49. **Sechs Klavierstücke.**
Heft 1. No. 1. Präludium.
- 2. A la Menuetto.
- 3. Concert-Etude.

Heft 2. No. 4. Humoreske.
- 5. Arabeske.
- 6. Pittoreske.

Lieder für drei Frauenstimmen.

Op. 47. **Lieder — Sange.**
No. 1. Wogensang — Bølgernes Sang.
- 2. Wir lasen ja Alle zur Zeit, da wir klein — Vi læste jo Alle, den Gang vi var smaa.
- 3. Unglücklich ist der, so sein Grab bestellt — Ulykkelig den, som i Døden gaar.
- 4. Hier sind Flöten, Violinen — Her er Fløjter, Violiner.

Lieder für eine Singstimme.

(Sange).

Op. 4. **Ranken und Rosen — Ranker og Roser** af *Holger Drachmann.*
No. 1. Ich trage den Hut — Jeg bærer den Hat.
- 2. Wonnige Nacht — Fagre Nat.
- 3. Herbst — Ad kjendte Veje.
- 4. Sakuntala.
- 5. Choral.
- 6. Fröhlich der junge Vogel fliegt — Frejdigt flyver den unge Fugl.

Komplett. — Einzeln.

Op. 6. **6 Sange** til Tekster af *H. Drachmann.*
No. 1. Luften sitred, da Solen gik ned.
- 2. Paa Stranden skælver ej det mindste Blad.
- 3. Vi lo jo før saa længe.
- 4. Jeg hører i Natten fra stille Skove et Raab.
- 5. Kun af den sagtnende Dønning.
- 6. Som Ingen har Ord for Nattens Skønhed.

Komplet.

Op. 13. **Buch der Lieder — Digte af Sangenes Bog af** *Holger Drachmann.*
Weg-Psalmen — Landevejs Psalmer.
No. 1. Allmutter, gut und gross — O Mo'r, vor gamle Mo'r!
- 2. Staubwolken steigen — Støvskyen stiger.
- 3. Als hoch der Vollmond — Da Maanen stod.

Lieder aus der Levante — Digte fra Levanten.
No. 1. Glaube — Tro.
- 2. Bosporus! Du hebst — Bosporus! din Bølge.
- 3. Furchtbar ist es, wenn wir denken — Frygteligt, naar vi vil tænke.
- 4 Oft sangst du Lieder für Andre — Ofte du sang for de Andre.

Nirwana.
Es waltet oben auf den hohen Fjellen — Der er paa Fjældenes de høje Viddei.
Es gibt Gestirne — Der gives Stierner.

Einzeln.

Op. 28. **Symra — Windrosa. Ein Zwölfer Lieder und Reime.**
No. 1. Bring' uns Lieder — Kom med Sange
- 2. Glücklich wär' Der — Lykkelig den, hvis unge Bryst.
- 3. Windros'-Läuten des Sommers Nah'n — Somrens Tid Anemonen spaar.
- 4. Ich hab' versucht es — Jeg har forsøgt det.
- 5. Die alten Fjelde — De gamle Fjælde.
- 6. Der Sinn — Tanker.
- 7. Ersehnt — Savn.
- 8. Liebessehnen — Elskovslængsel.
- 9. Das Leben — Livet.
- 10. Kannst »Recht es allen« — Enhver tilpas kan man ikke.
- 11. Die Leute haben manche Grillen — Se mange Mennesker er saa sære.
- 12. S'giebt dürre Blätter in jedem Walde — Der falder Blade i alle Skove.

Komplett — Einzeln No. 9 und 10.

Op. 36. **Vom Lenz zum Herbst — Fra Vaar til Høst, Digte af** *N. Collett Vogt.*
No 1. Rast nimmer — Sid ikke.
- 2. Es war einmal — Det var engang.
- 3. Es gingen Tage — Og der gik Dage.
- 4. Doch was galt Welt mir — Dog hvad var Verden.
- 5. Jugend, Schönheit! — Ungdom, Skiønhed!

Op. 36. **Vom Lenz zum Herbst — Fra Vaar til Høst, Digte af** *N. Collett Vogt*
No. 6. Herze wonnevoll und jung — Sindet sødmefyldt og ungt.
No. 7. Wieder Sommerabend lacht — Det er Sommerkvæld som da.
- 8. Der junge, brausende Frühling — Det unge brusende Foraar.
- 9. Du mein All — Alt var Dig.
- 10. Schwere Stunden — I en syg Stund.

Komplett — Einzeln.

Op. 40. **Saitenspiel — Strængeleg, Digte af Ivar Mortensen.**
Auf der ersten Saite — Paa den første Stræng.
No. 1. Die güldnen Haare den Hals umwallen — Ud over Nakken det gule Haaret.
- 2. Ich weiss das Räthsel nicht zu ergründen — Her er saa tungt og jeg ej forstaar mig.
- 3. Du gabst beim Wandern mir treu Geleite — Aa, jeg har vandret med dig saa længe.
- 4. Zwei lange Jahre ich geh und denke — Jeg gaar og grunder paa andre Aaret.

Auf der zweiten Saite — Paa den anden Stræng.
No. 1. Nun darf ich länger vergnügt nicht sein — Nu maa min Glæde vel være slut.
- 2. Wenn Sonne warm sich zur Erde senket — Naar Solen varmt sig mod Jorden sænker.
- 3. Ich will dich nicht lieben — Jeg vil dig ej elske.
- 4. Man sagt wohl, dass Zukunft — De siger, naar Tiden skrider.

Auf der Untersaite — Paa Understrængen.
Daheim bist Mutter du allein — Du Mor, som ene hjemme gaar.

Auf der dritten Saite — Paa den tredie Stræng.
No. 1. Keine Träume, die fliegen — Ikke Tanker, som flyver.
- 2. Ein Schneehühn aus der Haide — En Rype ifra Vidden.
- 3. Signe heisst das Mädel mein — Signe hedder Pigen min.
- 4. Mir däuchet, die Zeit geh langsam — Jeg synes det er saa langsomt.
- 5. Nicht brauch ich ein Licht zu entzünden — Jeg trænger ej Lyset tænde.

Komplett.

Op. 50. **Dänische Weisen und Lieder — Danske Viser og Sange.**
No. 1. S'war mal eine kleine Henne — Det var sig den lille Høne.
- 2. Flieht auch ein Vöglein bang den Hain — Flyver en bange Fugl af Lund.
- 3. Sieb'n Becher für den Skalden — Syv Bægere for Skjalden.
- 4. Sieben sinds — Piger syv. —
- 5. Die Jungfrau ging zum Mohn am Hang — Den Jomfru gik i Valmu-Vang.
- 6. Mohnblum am Hang — Valmu i Vange.
- 7. Lenore, der Tag ist grau und bang — Lenore, Dagen er grim og graa.
- 8. Lenore, mein Herz ist schwer — Lenore, mit Hjærte er tungt.
- 9. Und kommt der Tod einst — Naar Døden kommer.
- 10. Die wildesten Wogen — Det strideste Vand (Cordts Søn.)
- 11. Gottesmutter hohe, helle — Herrens Moder, høje, milde.
- 12. Herr Artus muss in den Kampf hinaus — Kong Artus drager i Leding ud.
- 13. Hundert Eisenbewehrte — Hundred jærnklædte Mænd.
- 14 Tabula Rasa (Reiner Tisch) — Tabula Rasa (Rent Bord.)

WILHELM HANSEN, MUSIK-VERLAG. KOPENHAGEN & LEIPZIG.